

Theo Knippenberg's

mini-Bulkboek[®]

ONLINE

literaire klassieken - reeks 21e eeuw

Martin Bril
Die eerste keer

LIEFDESGEDICHT

Ik wil met jou alleen
In alle sloten samen

Martin Bril

Die eerste keer

columns en gedichten

Video

Martin Bril **over Martin Bril**

Meer columns en gedichten van Martin Bril vind je **hier**.

Colofon

Dit mini-bulkboek is samengesteld door Theo Knippenberg, Martin Bril en Anneke Stehouwer. © 2002-2009 Martin Bril.

De vormgeving is van Natascha Frensch (www.natascha-frensch.nl).
Het omslagbeeld (*Voor mijn dierbare huisvriend Martin Bril*, 1985, 90 x 45 cm., acryl op linnen) is van Rob Scholte.

Er zijn veel bundels van Martin Bril verschenen bij uitgeverij Prometheus (www.uitgeverijprometheus.nl).

Dit mini-bulkboek heb ik samengesteld in april 2009, samen met Martin Bril. Hij heeft het verschijnen van deze uitgave niet meer meegemaakt. Op 22 april 2009 overleed hij.

Bij deze digitale herpublicatie heb ik de oorspronkelijke titel "Zomerliefde" vervangen door het meer nostalgische "Die eerste keer", de titel van het enige korte verhaal in deze bundel, naast de columns.

Op voorstel van Martins vrouw Anneke Stehouwer heb ik er bovendien enkele liefdesgedichten aan toegevoegd, de selectie is van Anneke. Zo geeft deze kleine selectie een breed beeld van het meesterschap van de schrijver Martin Bril.

Het omslagbeeld van deze heruitgave is van ons beider goede vriend Rob Scholte die dit werk (acryl op linnen) in 1985 voor Martin heeft gemaakt.

De titel is "Voor mijn dierbare huisvriend Martin Bril".

Aan de oorspronkelijke inleiding tenslotte heb ik niets toe te voegen:

Martin Bril had de ambitie om de beste en meestgelezen columnist van Nederland te worden

en dat is hem gelukt. Bij zijn dood, pas 49 jaar jong, was hij onomstreden de populairste columnist. Zelf begon ik, zoals velen, elke morgen met zijn column in de Volkskrant. Daarin liet hij de lezer minutenlang meekijken naar een zoenend stel op het Leidseplein of meeluisteren naar de jukebox in een truckerscafé aan de A4. Niet meer, en nooit minder. 's Avonds zag ik op de televisie de afleveringen van zijn successerie Evelien. Of Martin zelf als sidekick in De Wereld Draait Door. In de boekhandels lagen voortdurend nieuwe bundels, vijftien telde ik er de laatste keer, inclusief zijn bijdrage aan de boekenweek in 2009: Mijn leven als hond. Maar Martin Bril had allesbehalve een hondenleven.

Zijn kantoor was een lichtgele 'Limited edition' Volvo 850 T5R. Daarmee bestreek hij heel Nederland voor zijn dagelijkse column. Bij voorkeur ongeschoren en altijd met een pakje John Player Special's binnen handbereik. En niemand die hem vertelde waar hij die dag heen moest rijden. Of die voorspelde in welk hotel in welk stadje hij die nacht zou doorbrengen. Een leven om jaloers op te zijn.

Toch was ik bezorgd over Martin, net als hijzelf trouwens, toen ik dit mini-bulkboek met hem samenstelde. Hij had kanker en het eind kwam in zicht.

En terwijl Martin zijn Volvo verruilde voor een rolstoel (zijn benen hadden geen kracht meer) dook ik in zijn werk, duizenden columns, op zoek naar de allermooisten, over een van zijn meest favoriete thema's: de liefde, maar dan van buiten af gadeslagen, altijd op een afstand (op één verhaal na dan waarin hij zelf de hoofdrol speelt). Achteraf is deze selectie een hommage geworden. Een hommage aan de meestercolumnist van Nederland.

Theo Knippenberg

GEEN WOORDEN MAAR DADEN

Kan ik er wat aan doen dat jij
Het meisje van mijn dromen
Kan ik er wat aan doen dat jij
Het meisje van mijn dromen

Kan ik er wat aan doen dat jij
Het meisje van mijn dromen
Wilde worden maar niet werd

Kan ik er wat aan doen

WANHOPIGE LIEFDE

De liefde is wreed. De liefde is gul. De liefde is om te huilen. De liefde is stil. De liefde is wanhopig. De liefde is tegen beter weten in. De liefde is onverschillig. De liefde is hooghartig, banaal en zonder mededogen. De liefde is timide, onstuimig en luidruchtig. Neem deze:

MARIANNE, IK HOU VAN JE! PATRICK.

Het staat met grote, blauwe letters op een bushokje geschilderd. Aan de voorkant met blauwe verf, aan de achterkant met rode letters, de kleur van bloed. Het bushokje was ooit grijs.

Marianne. Patrick.

De namen laten weinig los. Marianne kan blond zijn, maar ook een brunette. Patrick heeft krulletjes, dat kan bijna niet anders. Ze zullen allebei een jaar of achttien zijn. Of de liefde wederkerig is, is nergens uit op te maken. Het lijkt me van niet: er zit te veel wanhoop in de woorden als ze zo openbaar zijn. Patrick zou wel willen. Niets liever dan Marianne. Het kan erger: het is een tijdje aan geweest tussen hen, maar nu is het uit. Marianne heeft Patrick gedumpt, ze heeft een ander vriendje. En nu zwerft Patrick 's nachts rond met spuitbussen om langs haar route bushokjes en elektriciteitshuisjes van zijn liefdesverklaring te voorzien.

Het kan ook anders in elkaar zitten: Patrick hunkert in stilte naar Marianne. Hij is helemaal hoteldebotel van haar, maar het verlegen type - inclusief puistjes. En om hem te pesten hebben zijn vrienden overal die liefdesverklaring op gekalkt. Misschien ook wel om hem een handje te helpen. Als hij het niet tegen haar durft te zeggen, doen zij het wel voor hem.

MARIANNE, IK HOU VAN JE! PATRICK.

Het staat overal in de buurt van een pont over het Noordzeekanaal- de pont bij Buitenhuisen, die Spaarnwoude en Amsterdam verbindt met Assendelft en Zaanwijk. Aan beide kanten van het kanaal zijn royale parkeerterreinen en bushaltes. Aan beide kanten zijn snackbars met vlaggen en terrassen. Langs het kanaal zitten oudere echtparen onder verschoten

parasols naar de voorbij varende schepen te kijken.

De pont gaat op en neer.

Het is een drukke verbinding: scholieren, vrachtwagens, forensen, dagjesmensen natuurlijk, maar die zijn in de minderheid. De meeste mensen die zich laten overzetten, doen dat iedere dag minimaal twee keer - in ieder geval moet Marianne er deel van uitmaken. Dag in dag uit ziet zij de hartenkreet van Patrick.

Hoe oud is de kreet?

Dat is het wonderlijke van dit soort graffiti: hij kan al heel oud zijn. Marianne komt hier misschien al jaren niet meer. Ze is getrouwd, moeder van twee kindjes, en ze woont in Velsen-Noord. Patrick woont nog steeds in zijn geboortedorp Assendelft, niet ver van zijn ouders, in een eigen huisje. Hij is nog steeds niet erg gelukkig in de liefde, maar af en toe heeft hij toch een vriendin. Hij komt er wel, zegt zijn moeder, het is een kwestie van geduld. Soms denkt hij nog aan Marianne. Als hij de pont neemt.

Dit alles is mogelijk, maar het kan ook nog weer anders liggen. De liefde is ondoorgrondelijk, complex en onverklaarbaar. De liefde is vergetelheid en een schreeuw in bloedrode letters op een bushalte, onuitwisbaar.

ZOEN

De ene zoen is de andere niet, en zo beroemd als *Le Baiser de l'Hotel de Ville* van Robert Doisneau worden er maar weinig.

Toch lijken ze allemaal op elkaar - daar moest ik aan denken toen ik in de Torenstraat in Oosterhout een jongen en een meisje elkaar zag kussen. Ze stonden te wachten bij een geldautomaat van de Postbank; een ouder echtpaar was bezig geld te trekken. Het jonge stel was een jaar of zestien. Het meisje droeg een witte driekwartbroek, witte flatjes en een zwart jack. De jongen een zwart T-shirt met korte mouwen, een witte broek en gympen. Hij had zijn hand op haar rug liggen, vlak boven haar billen, en zij hield haar hoofd iets omhoog gekanteld. Haar lange, rode haar kwam tot zijn vingertoppen. Zijn hoofd was naar beneden geknikt - zijn korte, donkere haar glinsterde van de gel. Hun monden waren aan elkaar geklonken.

Eeuwigdurend moment.

Niet alleen moest ik aan de klassieke foto van Doisneau denken, ik herinnerde me ook meteen een zoen die ik een paar dagen eerder in Enschede had gezien: in café Poort van Kleve stonden een jongen en een meisje innig verstrengeld achter in de zaak, voorbij de biljarttafels. Het was ongeveer hetzelfde tijdstip als hier in Brabant, een uur of vijf, maar ander weer: het miezerde in Enschede. Het stel was iets ouder dan het Oosterhoutse paar, en iets vrijmoediger omdat ze in een donkere hoek van het café stonden.

De jongen kneedde de billen van het meisje, en zij hield met twee handen zijn smalle gezicht vast, alsof ze zich aan hem vast wilde schroeven. Hij was geil, zij ernstig. Even later verlieten ze haastig het café.

Dit stel in Oosterhout had geen haast. Toen het oude echtpaar de getrokken biljetten had opgeborgen in de huishoudknip, slenterde de jeugd naar de geldautomaat. De jongen haalde een pinpasje uit zijn kontzak - hij trok twintig euro. Daarna haalde het meisje haar pasje uit haar tas, en ook zij trok twintig euro. In beide gevallen waren het kraakverse biljetten, en zowel de

jongen als het meisje maakten er een punt van hun biljet zorgvuldig op te vouwen. Hij stak het in zijn broekzak, zij in haar portemonnee. Daarna liepen ze hand in hand het centrum van Oosterhout in.

Ze waren niet de enigen. Heel Oosterhout leek zich wel in het centrum te bevinden. De zon scheen: de winkels waren open, koopavond, de terrassen zaten vol. ja, het was alsof de mensen maanden niet naar buiten waren geweest, een zekere opwinding hing over het leven; het weekend voor de deur, eindelijk mooi weer. De ijscoboer op de hoek van de Kerk- en Nieuwstraat deed goede zaken. La Coretti stond er in krullende letters op zijn ouderwetse kar.

Het verliefde stel kocht een ijsje; de jongen trakteerde en betaalde met zijn verse briefje van twintig.

Een gele terreinwagen rolde langzaam tussen het winkelende publiek door: hij trok een kar met fietsen. Een vrouw met een kind op haar arm holde achter de wagen aan. 'Mijn fiets!' riep ze. 'Ik heb mijn fiets nodig!' Er klonk gelach van omstanders. Het kind op moeders arm begon te huilen.

Likkend aan hun ijsjes liep het jonge stel verder - de kant op van het overdekte winkelcentrum De Arendshof. Drie meiden op skeelers kwamen hen tegemoet. Ze waren nog te jong voor een vriendje, maar lang zou het niet meer duren. Ze keken jaloers naar het verliefde meisje.

LOST LOVE

Ik was in mijn vorig leven
Een grote zak patat:
En wat ik nu wil weten:
Wie mij toen
Heeft opgevreten?
En waar vooral
Die mayonaise
Is gebleven

Die hele lieve
Mayonaise
Uit die fles

Wie weet nou
Waar zij is
Gebleven?

DIE EERSTE KEER

Zij woonde in een bijzonder huis, een grote, moderne villa op een heuvel in een zanderig gebied; hier en daar wat heide, een enkele struik, jonge, aarzelende bomen, meest berken. Ooit lag het huis diep verborgen in een oud woud, maar een grote bosbrand had het een paar jaar geleden bijna verzwolgen. Haar moeder hield het vuur tegen met een tuinslang. Nu stond het huis eenzaam op de heuvel, goed zichtbaar vanaf de snelweg een paar honderd meter verderop, de A2S tussen Amersfoort en Zwolle: een baken.

Zij was twee jaar ouder dan ik; zij zat in de zesde en deed eindexamen, ik zat in de vierde. Zij had haar rijbewijs al, ik reed op een brommer. Zij had al een ex, ene Arnout - een krullenbol met een goedgevulde zwembroek en een echte Ray-Ban-zonnebril. Ik had nog helemaal niets, nou ja, af en toe een stijf pikkie op de zonneweide van het zwembad waar Arnout de bink was.

We spreken 1976.

Ik kan me haar nauwelijks nog voor de geest halen. Ze had krullen, dat weet ik wel. Ze droeg vaak een bruine jas, die aansloot bij die krullen. Ze had brede heupen en kleine borsten. Ze droeg meestal truien en spijkerbroeken. Ze had bruine ogen, net als die jas en dat krullende haar. Ze had een lieve mond en een flinke dot haar op haar venusheuvel. Dat was toen nog mode. Ik heb geen foto's van haar.

Ik was erg verliefd op haar.

Hoe ik met haar in contact ben gekomen, weet ik niet meer. Waar ik haar voor het eerst sprak, geen idee. Het kan op school zijn geweest, maar dat lijkt me sterk; ze zat twee klassen hoger, daar praatte je niet mee. Ik kende ook haar broer, die zat bij mij in de klas. Ik denk dat ik via hem bij hen thuis over de vloer kwam, en dus in haar buurt.

Hoe vervolgens van het een het ander kwam, ik herinner me er niets van. Het enige wat ik scherp voor me zie is dat ik op een avond met haar in bed lag.

Het was haar moeders bed - een groot tweepersoonsbed in

een grote slaapkamer met ramen van vloer tot plafond die uitzicht boden op de snelweg in de verte, maar we hadden de gordijnen dicht en lagen te zoenen - dat kon ze goed, dat had ze van die Arnout geleerd.

Zij was als eerste naakt, en daarna volgde ik, met veel schaamte, want ik wist bijna zeker dat ik belachelijk klein was geschapen en bij het minste geringste zou ejaculeren. De oplossing leek me te zijn als een haas met mijn hoofd tussen haar benen te duiken.

Op het moment dat mijn neus in haar dot viel, kwam ik klaar, zonder dat zij het merkte, en ik begon haar als een gek te likken. Of zij klaarkwam, weet ik niet. Ik was dronken van haar geur.

Ze was lief voor me die nacht. Het is heel erg lang geleden. Ik wist nog niets van seks en vrouwen, en wát ik wist, had ik uit kapotte *Candy's* die ik wel eens langs de weg naar school in de berm vond en uit de boeken van Jan Wolkers, Jan Cremer en Henry Miller - *Sexus*, *Plexus*, *Nexus*.

Seks was het enige waar ik aan dacht, in die dagen. Het was een feest waar ik met angst en beven naartoe leefde. En toen het zover was, kon ik mijn geluk niet op. Haar oksels, haar billen, haar borsten, haar tenen, haar handen, haar navel, haar oren, haar hals en nek, haar kuiten en dijnen, haar knieën en polsen, haar buik, haar rug, haar helemaal en bovenal haar kut, die ik als de mijne zag, het zachte, roze vlees verborgen in donkerbruine krulletjes, een magnetisch geheim; ik kon mijn ogen, mijn handen, mijn hele zijn er niet vanaf houden.

Zestien jaar was ik, en in de ban.

Ik herinner me nog een scène, later. Nu droeg ze een witte zomerjurk. Ik geloof dat we die samen hadden gekocht. Ze was mooi in die jurk. We troffen elkaar in het bos, niet ver van mijn ouderlijk huis. Het was een laatste ontmoeting; ik zou met mijn ouders mee op vakantie gaan, en zij bleef thuis.

Ik herinner me die witte jurk die een beetje doorschijnend was. Ze droeg wel een onderbroek, maar geen bh. Ik herinner me

hoe gek ik op haar was. We bedreven de liefde, in een kuil tussen struiken en bomen. Ik weet het nog goed. Ik kon het inmiddels, vandaar de uitdrukking - we bedreven de liefde. Of ze van me hield, ik weet het niet. Ik denk dat ze op dat moment van me af wilde. Het was zo'n vrije partij die heen en weer zwiept tussen tederheid en wreedheid. Ik geloof dat ik huilde. En anders zij wel, met die grote, bruine ogen. Lange wimpers had ze trouwens.

Het kwam niet goed tussen ons, al duurde het al met al nog een jaar voor ze me definitief de rug toekeerde. Ik ben haar sindsdien nog één keer tegengekomen, in de Nes in Amsterdam. Ze droeg nog steeds dezelfde bruine jas, en haar bruine ogen stonden droef. Ze keerde me de rug toe, en ik durfde niets tegen haar te zeggen.

Dat was het.

Maar nog altijd moet ik aan haar denken als ik van Amersfoort naar Zwolle, of terug, rijd. Haar moeder woont allang niet meer in de villa op de heuvel, en de villa is ook niet meer te zien. Eromheen is weer een bos gegroeid, door de jaren heen heb ik dat langzaam zien gebeuren. Iedere keer als ik langskwam, zag ik minder van de villa, alsof een stuk van mijn verleden onvermijdelijk verdween.

Ze heette overigens Barbara - ik zou haar wel weer eens tegen willen komen.

KAMER 502

We waren naakt en stil
Haar lichaam mijn lichaam
Het kwam op gang

We waren naakt en stil
Verder niets, nog niet
Het kwam op gang

Wachten was het
En weten van het
Wachten en wachten
Tot we niet meer
Wisten wat we
Wilden weten

De zon scheen
Dat was buiten

We waren naakt en stil
Ik hield van haar en zij van mij
En toen begonnen we

TODI, UMBRIA, ITALIA

Het landschap, de heuvels, de olijfbomen
De rotsen, de kronkelende weg naar de stad
De kleine rode Fiat die glisteren omhoog
Klimt, de zonnebloemen met hun koppen
Zwart, zwaar en geknakt, het landschap post-coïtaal

Wat uiteraard het gevolg is
Van ons neuken
Hoewel het er eigenlijk
Te warm voor was

ZEEZICHT

Zij op haar rug
Ik op haar buik

Zo lagen wij
In het zand
Nergens aan
Te denken

Niet aan de zee
Niet aan elkaar

En niet aan het zand

AFSCHIED

Waar vroeger Wim Kan en zijn onafscheidelijke. Corrie stonden, in brons gegoten, staat nu een jong stelletje uitbundig te zoenen. Zo groot is hun hartstocht dat ze vergeten waar ze zijn, midden op het Leidseplein. Heel mooi eigenlijk. Hoe het zoenen vreten wordt, hoe gretigheid omslaat in geilheid.

Beiden zijn een jaar of twintig: hij in een jackie van Replay met opgestroopte mouwen, zij in verschoten jeans die strak om haar billen spannen, hij op Reeboks, zij op oranje sandalen met een hakje, beiden net die ene slag te gebruikd.

Zij is blond, hij gemillimeterd. Ze zijn aan elkaar vastgeklonken. Zijn armen om haar blote middel, de hare om zijn hals, zij op haar tenen, hij als een blok verankerd in het plein. Je ziet hun lijven hijgen.

'Neuken!' roept een stem vanaf het dichtstbijzijnde terras.

'Neuken!' valt iemand hem bij, een meisje met een opmerkelijk gezag in haar stem.

Amper een minuut later staat een hele groep joelende mensen om het vrijende stel. Hoe dat zo snel kan gebeuren is altijd een raadsel. Iedereen scandeert de geslachtsdaad, op een toon die geen tegenspraak duldt. 'Neuken! Neuken! Neuken!' Uit de kelen van een massa klinkt het vooruitzicht voor de geliefden minder lekker dan zo-even.

Maar in plaats van te stoppen, nu het nog kan, gaan ze door en hun kus verdiept zich zo ver mogelijk. Je kunt 'm bijna horen. Nog even en het wordt menens.

De jongen laat zijn handen knedend zakken naar haar achterwerk, zij wipt zowat haar sandalen uit, zet haar nagels in zijn schedel. Ze zoenen alsof hun leven ervan afhangt.

De kring is inmiddels een menigte geworden en een menigte kan niet anders dan bewegen. Zij dringt op, minder luidruchtig opeens, alsof dat de kans op daadwerkelijk neuken zou vergroten - iets wat iedereen op hetzelfde moment aanvoelde, of hoopte, of meende te zien in de manier waarop de jongen en het meisje nu beheerst, maar met passie tegen elkaar aan het

oprijden zijn. Beter woord is er niet voor.

Dan arriveert de wet in de gedaante van twee agentes op mountainbikes die zich met sputterende portofoons aan het stuur door de menigte boren, recht op het centrum af.

'Vrijend stelletje,' constateert de een zo droog als zij kan, terwijl de ander de kussende jongeman voorzichtig aantikt.

'Boeh!' doet de menigte.

Maar aan de kus komt een einde. De jongen en het meisje kijken verbaasd om zich heen. Ze zijn er nat van. Hij haalt schaapachtig zijn schouders op, zij wrijft in haar ogen - alsof ze stond te slapen. De agentes lachen en vervolgen hun weg. De menigte lost op.

Het stel loopt hand in hand richting Häagen-Dazs, kennelijk waren ze al die tijd al onderweg naar een ijsje.

Het plein blijft bedremmeld achter en het zal nog geruime tijd duren voor het kabaal van trams, taxi's en terrassen zich voldoende hersteld heeft om de leegte van Kan en zijn Corrie weer te vullen.

Als toegift op de *Die eerste keer* volgt hier nog de misschien wel bekendste erfenis van Martin Bril die elk voorjaar weer even opduikt: *Rokjesdag*. Het idee is niet van Martin Bril zelf, maar ontleend aan een oude column van Piet Grijs, die het op zijn beurt in Parijs had opgepikt, als 'bloesjesdag'. Maar Martin Bril ging meer voor rokjes en hij heeft 'rokjesdag' tot een fenomeen gemaakt waar velen in het voorjaar reikhalzend naar uitkijken.

ROKJESDAG

Rokjesdag is die ene dag in het voorjaar dat alle vrouwen als bij toverslag ineens een rok dragen, met blote benen eronder. Een jurk kan ook, maar er mogen geen panty's om de benen zitten. Dat is bedrog.

Er wordt in dit verband ook wel over bloesjesdag gesproken, meestal door vrouwen die onzeker zijn over hun benen en door mannen die op borsten vallen. Maar mijn voorkeur gaat uit naar rokjesdag - er is meer moed voor nodig om met de benen een frisse bries te trotseren dan met de armen, een vestje is bovendien zo aangetrokken.

In de aanloop naar rokjesdag zijn er altijd een paar dagen die verwarring zaaien. Het is dan prachtig weer, maar 's ochtends is het nog te koud. In de loop van de middag zie je dan wel blote benen, goed nieuws natuurlijk, maar in de ochtendspits ontbreken ze - en daar moeten ze juist opduiken, op een doordeweekse dag, zeg een dinsdag, of een donderdag.

Waarom?

Er moet in rokjesdag iets onomkeerbaars zitten. De rokken en jurken die 's ochtends zijn aangetrokken, mogen niet in de loop van de dag door iets anders kunnen worden vervangen. Het grootste raadsel is dus: hoe weten alle vrouwen wanneer het rokjesdag is? Je kunt er, lijkt mij, niet op gokken - het risico voor gek te lopen is te groot, om van kippenvetel nog maar te zwijgen. Rond het middaguur stiekem de panty's uittrekken is een optie,

maar niet helemaal eerlijk. Het ondergraaft het idee.

Is het nu seksistisch om als man naar rokjesdag te verlangen?

Dat vraag ik me al jaren af, niet in de laatste plaats omdat ik rokjesdag zo'n feestdag vind. Word ik er opgewonden van, of geil - om met de columniste Sylvia Witteman te spreken?

Geil is een naar woord.

Ik geloof dat ik nog nooit van slag ben geraakt door rokjesdag, maar misschien ben ik een sukkel. Het gevoel dat mij bespringt op die dag is eerder iets als blijdschap, gecombineerd met ontzag.

Blijdschap omdat de winter echt voorbij is en de zomer voor de deur staat, ontzag voor de vrouwen die het voortouw nemen, het goede voorbeeld geven, de teugels laten vieren. Daartoe moeten de schatten ook nog met ladyshaves, scheermessen en kleverige hars in de weer, wat heel afschuwelijk is, en zelfs bloederig, maar ja, ze hebben het er allemaal voor over, om ons, hun mannen, te behagen, en om elkaar de ogen uit te steken, want dat kunnen ze niet laten, daar zijn ze vrouwen voor, serpentes in eigen kring.

Rokjesdag is dus ook best een nare dag, een dag van strijd en machtsvertoon, van winnaars en verliezers. Wij mannen zien daar de helft niet van. Wat wij op rokjesdag alleen maar zien is: wie in het leven nou eigenlijk de broek aan heeft. Om wie het draait.

Om haar. De vrouw.

Dit is een standpunt dat je niet te vaak moet uitdragen. Voor je het weet, ben je een romantische dromer, een oude viezerik, een columnist met een erectie, een slapjanus die nog steeds in de ban is van zijn moeder, een sukkel met zorgtaken. Dat is ook weer niet de bedoeling natuurlijk, want een man moet een macho zijn, cool and collected als George Clooney, al was het maar voor zijn eigen vrouw, die op háár beurt op rokjesdag graag wordt aanbeden door háár George Clooney.